

lerhøieste Resolution derfor; naar Udvalget imidlertid har formeent, at denne Bestemmelse, saaledes som hele Paragraphen, kunde udgaae, saa har det været, fordi man tør forudsætte, at man i disse Tilfælde ved en allehøieste Resolution vil kunne erhverve den nødvendige Besmyndigelse, hvor Forholdene maatte tillade det.

Bregendahl: Den første Uttring af den ærede Rigsdagsmand fra Kjørteminde (Grundtvig), at det har været trangt og besværligt at gjøre det første Skridt, skal jeg ganske vist tiltræde, og jeg skulde af den Grund ikke have begjæret Ordet, men den ærede Rigsdagsmand lod senere nogle Uttringer falde, som foranledige mig til et Par Bemærkninger. Naar den ærede Rigsdagsmand har fundet den Bestemmelse urigtig, at vedkommende Egne eller, som det i det oprindelige Forslag hed, vedkommende Communer, skulle være forpligtede til at deeltage i Expropriationsomkostningerne, saa troer jeg, at om det end kan være noget Besværligt for de vedkommende Egne, saa er det dog en meget billig Fordring, der her er stillet. Naar det er blevet sagt, at det nærværende Forslag var en Forurettelse mod Jylland, troer jeg, at en saadan Fremstilling hviler paa en fuldstændig Misforstaaelse, og naar man, som Støtte for hiin Fremstilling, har beraabt sig paa, hvad der er skeet ved den sjællandske Jernbane, saa maa det dog være aldeles klart, at Rentegarantien ved den sjællandske Jernbane er

af meget ringe finantseel Betydning, sammenlignet med den finantseelle Betydning, som Statens Rentegaranti har med Hensyn til den jydskke Jernbane. Naar man med Røllighed overveier disse Forhold, troer jeg, at dette Argument ikke har en saadan Betydning, at man af den Grund kan modsætte sig det foreliggende Forslag. Men i en endnu højere Grad har det forundret mig at høre den ærede Rigsdagsmand, støttende sig paa Grundlovens § 87, udtale sig om Expropriationen og om fuld Erstatning. Naar denne Paragraph skulde kunne underlægges den Fortolkning, han har gjort gjældende, saa veed jeg virkelig ikke, hvorledes den skulde kunne anvendes ved noget offentligt Anlæg. Hvad enten Staten umiddelbart udreder Anlægskapitalen, eller Staten kun yder en Rentegaranti, eller Staten giver et Laan til vedkommende Entrepreneur, saa falder det Altsammen ud paa Et, det vil sige, Staten kommer til at gjøre en Udgift. Enhver Statsborger er i meer eller i mindre Grad Lodtager i Statens Formue, og naar der af Statskassen skal udredes en Erstatning til en Grundeier, saa har han som Statsborger haaret sin Andeel deraf, men saa har han efter den ærede Rigsdagsmands Fortolkning af Grundlovens § 87 ikke faaet fuldstændig Erstatning — dog det er en Fortolkning, jeg, som sagt, maa ansee som i høj Maade urigtig.